

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 536

KHI VỪA ĐIÊN ĐẢO THÌ TÂM BỆNH LIỀN XẢY RA

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con đã ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Bảy ngày 29/05/2021.

Tâm bệnh là những thói quen xấu, tập khí mà mình không kiểm soát được. Tâm bệnh khởi lên rất nhanh. Chúng ta không kiểm soát được vọng niệm, cho rằng việc này là đúng, việc này nên làm. Khi chúng ta vừa khởi ý niệm, tập khí đang chờ sẵn liền khởi lên để tác thành cho tập khí của chúng ta.

Hòa thượng nói: ***“Vọng niệm vừa khởi thì tâm bệnh cũng khởi”***.

Nhà Phật có câu: ***“Nhất niệm sân tâm khởi, bách vạn chướng môn khai”***. Chỉ cần một ý niệm sân hận sanh khởi thì chúng ta liền gặp muôn vàn chướng ngại.

Học Phật là để có công phu kiểm soát tập khí của mình. Học Phật không phải để thăng quan phát tài, không phải để truy cầu sự màu nhiệm vi diệu kỳ bí. Chúng ta không nên học một cách sơ sài qua loa. Nhiều người tưởng như tu học chánh pháp nhưng do không mở tâm nên cuối cùng trở thành ***“độc thiện kỳ thân”***, chỉ tốt cho riêng mình, chỉ tốt cho đoàn thể của mình. Chúng ta nên mở rộng tâm lượng lớn khắp hư không pháp giới, không khu trú ở một nơi nào. Nếu không mở rộng tâm lượng thì chúng ta bị tập khí khổng ché, rơi vào tự tư tự lợi.

Nói như vậy không có nghĩa là học Phật thì không có lợi lạc, không có phước báu. Học Phật đúng nguyên lý nguyên tắc thì tự nhiên có phước. Chúng ta không cần phải đi nịnh hót, xin xỏ. ***“Người phước ở đất phước”***. Trong thế gian pháp hay Phật pháp, chúng ta từ sáng đến tối đều khởi tâm động niệm luôn vì người khác lo nghĩ, đều tích công bồi đức thì ***“người phước nhất định ở đất phước”***.

Hòa thượng đã dùng cả đời để chứng minh cho chúng ta. Ngài không cần quan tâm đến đời sống của mình ra sao, cứ ngày ngày tận lực lo nghĩ cho người khác. Chúng ta học tập theo Ngài thì tự nhiên cuộc sống của chúng ta sẽ có Phật Bồ Tát lo. Các Ngài lo cho chúng ta một cách vô điều kiện. Nhà Phật nói: ***“Phật thị môn trung, hữu cầu tất ứng”***. ***“Cầu”*** không phải là xin xỏ, năn nỉ, mà ***“cầu”*** là làm theo đúng nguyên lý nguyên tắc, đúng theo những đạo lý & những lời Phật dạy.

Thầy tự thấy công phu của mình còn thấp. Trước đây, trước khi lên giảng Thầy thường xin Phật: “*Xin Phật cho con chết cho dễ coi để không làm mất tín tâm của người học Phật!*”. “*Chết dễ coi*” là đang niệm Phật mà chết, đang giảng pháp mà chết. Đó là ý niệm vì người khác.

Nếu chúng ta xin Phật cho mình được vãng sanh nhưng vẫn giữ nguyên tập khí thâm sân si mạn, ngũ dục lục trần thì chúng ta không thể vãng sanh. Chúng ta không được để cho mình bị khống chế bởi tâm sợ được sợ mất, sợ thành sợ bại, sợ hơn sợ thua. Chúng ta cứ lo rằng mình chết mà không vãng sanh được thì sẽ luân hồi sinh tử, đó là tâm tự tư ích kỷ. Thành Phật, vãng sanh là vì chúng sanh mà thành Phật, vì chúng sanh mà vãng sanh. Đây là tâm Bồ Đề. Vãng sanh Thế giới Tây phương Cực Lạc để hoàn thành học vị đến mức năng lực độ sanh của chính mình mạnh mẽ.

Khi ý niệm của ta vừa khởi lên thì ta phải phân định cho rõ, đó là ý niệm hưởng thụ năm dục sáu trần, hay ý niệm tự tư tự lợi. Tập khí phiền não của chúng ta luôn bị dẫn khởi bởi các ý niệm thay đổi theo từng sát na. Chúng ta đã từng phát tâm rộng lớn, nhưng sau đó tâm Bồ Đề đã bị thoái chuyển từ rất lâu. Phàm phu tập khí nặng nề, gần duyên nào thì liền bị duyên đó chi phối. Người xưa chỉ đọc Kinh sách, chỉ đọc giáo huấn của Thánh Hiền, ngoài ra đọc lịch sử. Chúng ta ngày nay toàn đọc những nội dung dẫn khởi tập khí xấu ác.

Hòa thượng nói: “*Cả cuộc đời của tôi rất đơn thuần. Cả đời tôi an trú trong việc học tập. Khi có thời gian rảnh, nơi thứ nhất tôi đi là đến gặp những vị Thầy, những vị thượng tri thức để được nhắc nhở, dạy bảo. Điều thứ hai, khi rảnh tôi đọc sách. Điều thứ ba, khi rảnh tôi đến nhà sách*”. Ngài biết giữ tâm mình, bảo vệ thân tâm luôn thanh tịnh.

Chúng ta để cho thân tâm mình tùy tiện tiếp xúc với năm dục sáu trần, khiến tập khí xấu dễ dàng sanh khởi. Khi vừa tiếp xúc với ngũ dục lục trần thì tâm mình liền điên đảo. Cho nên ngày ngày chúng ta phải tiếp cận giáo huấn của Phật Bồ Tát, giáo huấn của Thánh Hiền để bảo vệ 3 nghiệp Thân – Khẩu – Ý. Chúng ta dễ dàng tạo nghiệp bởi vì thời gian chúng ta tiếp cận giáo huấn của Phật Bồ Tát, giáo huấn của Thánh Hiền quá ít, nhưng thời gian tiếp cận cái xấu nhiều cho nên khởi tâm động niệm của chúng ta là thiện ít ác nhiều.

Phó thủ tướng Vũ Đức Đam hôm qua đã phát biểu khiến Thầy rất xúc động: “*Ngay giờ phút này, trong khi tôi và các bạn đang mặc áo cộc tay thì có hàng vạn con người, các chiến sĩ áo xanh, áo trắng và những người tình nguyện đủ màu áo đều đang mặc trên người bộ quần áo bảo hộ kín mít như trong cái lò hơi giữa thời tiết mùa hè nóng nực. Họ không ăn không ngủ, vô cùng vất vả nơi tuyến đầu chống dịch Covid 19. Nhiều đồng chí trong các phiên họp gần đây, hai – ba tuần nay cũng không ngủ được yên giấc*”. Người làm quan phụ mẫu, là Cha Mẹ của nhân dân. Đó là tâm Bồ Tát, nghĩ cho muôn dân đang cực khổ, không có tâm tự tư tự lợi. Chúng ta phải khởi tâm tri ân Quốc gia, nghiêm túc hợp tác và chấp hành quy định của Quốc gia để phòng chống dịch bệnh. Đó chính là y giáo phụng hành.

Chúng ta tu hành, học Phật thì thành tựu của chúng ta là phải giảm đi phiền não tập khí, giảm theo từng ngày, từng tháng, từng năm. Người thế gian thường hay mong cầu, hễ vừa khởi tâm tự tự lợi thì liền điên đảo, tạo nghiệp. Người học Phật không mong cầu.

Nhà Phật dạy: *“Nhất ẩm nhất trác, mạc phi tiền định”*.

Hòa thượng nói: *“Chỉ cần chúng ta chuyên tâm niệm Phật mỗi ngày, nếu chưa hết phước thế gian thì sẽ có người tự mang cơm đến cho chúng ta. Ở Úc Châu có một đạo tràng mỗi ngày chỉ chuyên tâm tu học Kinh giáo, không tổ chức Pháp sự, vậy mà họ không thiếu một thứ gì. Họ tuy ở nơi xa xôi nhưng mọi thứ đều có người tự mang đến. Nếu họ bị thiếu thì Thần Hộ pháp ở nơi đó sẽ bị bắt nhất”*.

Một lần, Thầy lên núi gặp Sư Cô. Thầy mang theo quả chà là, nho khô, rong biển thì Sư Cô mang ra đúng những đồ ăn y như vậy để mời Thầy. Chúng ta cứ lo được lo mất, sợ đói sợ khổ. Từ xưa đến nay, nơi nào có người niệm Phật, tu hành nghiêm túc thì nơi đó không bao giờ sợ đói. Người mà ngày ngày vì người khác lo nghĩ thì làm sao mà thiếu được!

Thầy trụ trì Chùa Tô Đình Phước Hậu mỗi tháng hai kỳ đều làm cơm phát miễn phí cho bệnh viện. Hôm qua Thầy trụ trì gửi cho Thầy xem một video mọi người đang làm cơm hộp rất ngon để giúp đỡ mọi người. Thầy liền nhớ ra hồi tháng giêng Thầy đã cúng dường cho nhà chùa một khoản tiền để làm việc phước thiện trong một năm nhưng sau khi cúng dường thì Thầy không lưu tâm, không nhớ việc đó. Đó là vun bồi âm đức.

Một lần Thầy đi đến quán chay ăn cơm, một hộp cơm giá 5000đ. Thầy nói với người chủ quán: *“Tôi muốn tặng 100 hộp cơm, nhờ chị ở đây thấy ai khó khăn thì tặng cho họ”*. Thầy đưa tiền cho cô ấy để cô ấy tự làm. Việc người ta có chân thật làm hay không là việc của người ta, mình phát tâm xong là được rồi.

Gần nhà Thầy có một gia đình bán tạp hóa. Họ bán gạo, nước tương, dầu ăn..., kinh tế khó khăn, vợ chồng xích mích. Tự nhiên Thầy khởi lên ý niệm giúp đỡ họ. Thầy đưa tiền cho cô ấy 10 triệu, nhờ cô ấy mua đồ về bán, nếu được lãi thì ngày ngày lấy ra một chút để phóng sinh. Họ rất hoan hỉ tiếp nhận. Họ giải quyết được áp lực kinh tế gia đình, vợ chồng không còn xích mích. Người vợ ngày ngày đi phóng sanh. Thầy đã tin tưởng họ cho nên họ chân thật làm. Có lần Thầy nhờ cô ấy đi phát quà tặng người nghèo. Thầy có thói quen làm việc thiện nhưng gián tiếp, âm thầm làm chứ không xuất đầu lộ diện.

Chúng ta làm việc tốt thì phải biết cách, phải dựa vào giáo huấn của Phật Bồ Tát, không dựa vào vọng tưởng tập khí xấu ác của mình, phải hiểu đạo lý tu tích phước thiện. Chúng ta “bố thí đáo bỉ ngạn”, không thấy người được cho, không thấy vật được cho, không thấy mình đã cho. Chúng ta không cần nhận lời khen ngợi, tán thán, sự ghi nhận của mọi người. Người cho, người nhận không biết nhau thì không phiền não. Nếu biết nhau thì người cho sẽ tặng cái ta, cái ngã của mình.

Nhóm phụ trách phóng sinh họ tiếp nhận tiền cúng dường, thực hiện nghiêm túc và báo cáo Thầy đầy đủ. Thầy không trực tiếp làm. Chúng ta nếu chân thật làm Phật sự thì không có phiền não. Nếu chúng ta có phiền não thì đó không phải là Phật sự, mà là ma sự. Người ta tu hành nhiều năm, rồi trở thành Trưởng tràng, phiền phức liên kéo đến.

Hòa thượng nói: “*Chúng ta là người niệm Phật, tu tâm Thanh Tịnh. Tâm Tịnh mới tương ứng cõi Tịnh. Ngoài câu A Di Đà Phật ra, chúng ta không cần nhớ gì cả. Việc tốt cần làm, nên làm không công không đức. Chúng ta không vì công đức mà làm chứ đừng nói đến vì ta mà làm*”.

Khi làm việc tốt, chúng ta nên ẩn mình, giấu mặt. Chúng ta tập dần dần sẽ thành quen. Một lần phóng sanh hai, ba tấn cá nhưng Thầy không xuất hiện. Thầy chỉ dặn mọi người thả cá lúc 3- 4h chiều mát mẻ để cá dễ sống, khi thả cá không sử dụng thùng to quá vì nhiều cá đựng chung trong một thùng to đó sẽ bị chen chúc, va đập vào nhau & bị đau.

Chúng ta cứu giúp chúng sanh chứ không dùng thân mạng của chúng sanh để biểu diễn. Nếu thả cá quy mô lớn, người ta biết sẽ tổ chức bắt cá ngay sau đó. Thầy không muốn tham gia thả cá ở bên phà Vạn Phúc nữa. Mọi việc mình làm phải có đạo lý, rõ ràng tường tận, luôn kiểm soát chứ không bị mê hoặc mơ hồ. Nếu đi ra giữa sông thả cá mà chính mình không biết bơi, chính bản thân mình có nguy cơ gặp nguy hiểm, hoặc khiến người khác gặp nguy hiểm thì không nên làm.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!